

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2022.

ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

*«Ἡ προσκύννησις τῆς τιμίας ἀθύσεως
τοῦ ἀποστόλου Πέτρου»*

*Πευσίππου, Ἐλασίππου κ.λπ. μαρτύρων, Νικολάου
νεομάρτυρος τοῦ Μυτιληναίου.*

ἔτος 15^ον Τεύχος 634

Η Θεραπεία των δέκα λεπρών

(† Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς, καὶ ἂν καὶ δὲν θυμόμαστε συνεχῶς τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔχουμε νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες, πῶς μποροῦμε νὰ

ἀνταποκριθοῦμε μὲ εὐγνωμοσύνη σ' ὅ,τι τὸ Εὐαγγέλιο φέρνει στὴ ζωὴ μας; Ὁ Θεὸς τόσο ἀγάπησε τὸν κόσμον ὥστε πρόσφερε τὸν μονογενῆ Του Υἱὸν γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ κόσμος· καὶ ὁ Υἱὸς πρόσφερε ἐλεύθερα τὸν ἑαυτό Του σὲ μᾶς μέσα ἀπὸ τὴν κυρίαρχη ἐλευθερία τῆς Θεότητάς Του· κανεὶς δὲν ἔχει ἀφαιρέσει ἀπὸ Ἐκεῖνον τὴ ζωὴ- αὐτὰ εἶναι

τὰ λόγια Του· πρόσφερε τὴ ζωὴ Του, ἐλεύθερα, πρόθυμα γιὰ νὰ ζήσουμε ἐμεῖς. Καὶ σήμερα στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε ἓνα μικρὸ παράδειγμα τοῦ τρόπου, ποὺ τὶς περισσότερες φορές, δεχόμαστε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ.

Δέκα ἄνδρες ἦλθαν στὸν Κύριο, μὲ καλυμμένο τὸ σῶμα τους ἀπὸ τὴ λέπρα, καταδικασμένοι σ' ἓνα σκληρὸ θάνατο, ἀλλὰ ποὺ εἶχαν ἐπίσης ἀπορριφθεῖ σύμφωνα μὲ τὸ τυπικὸ τῆς κοινωνίας ἀπὸ τοὺς δικούς τους ἀνθρώπους ἐξαιτίας τῆς ἀκαθαρσίας αὐτῆς τῆς μολυσματικῆς ἀσθένειας. Ἦλθαν πρὸς Αὐτόν, στάθηκαν σὲ ἀπόσταση, ἐπειδὴ γνώριζαν ὅτι σύμφωνα μὲ τὸν Ἑβραϊκὸ Νόμο δὲν εἶχαν κανένα δικαίωμα, νὰ ἔλθουν κἂν κοντὰ Του, νὰ τὸν ἀκουμπήσουν. Καὶ ζήτησαν ἔλεος. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε στοὺς ἱερεῖς γιὰ νὰ τοὺς φανερώσουν δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης τους γιὰ τὴν ἴαση ποὺ εἶχαν δεχτεῖ· καὶ πίστεψαν τὰ λόγια Του καὶ πῆγαν, καὶ θεραπεύτηκαν πρὶν πραγματοποιήσουν τὸν σκοπὸ τους. Θὰ περιμέναμε νὰ τρέξουν πίσω, νὰ πέσουν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὸν ἀγγίξουν σὲ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης- ὄχι... Κανείς τους δὲν ἐπέστρεψε· τοὺς ἦταν ἀρκετὸ ποὺ θεραπεύτηκαν: αὐτὸ ἦταν ποὺ χρειάζονταν ἀπὸ τὸν Θεό. Ὡστόσο, ἓνας ἀπὸ αὐτούς, ἐπέστρεψε καὶ ἦλθε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριο.

Δὲν εἶναι μία εἰκόνα τούτη ἢ παραβολὴ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τόσο συχνὰ φερόμαστε; Προσευχόμαστε· ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Κύριο κάτι ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει: μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, ἴσως νὰ εἶναι ἀπλὰ κάτι ποὺ τόσο πολὺ χρειαζόμαστε· ἢ ποὺ δὲν χρειαζόμαστε τόσο πολὺ, ἀλλὰ ποὺ ἔχουμε τόσο μεγάλη λαχτᾶρα γι' αὐτό. Καὶ τότε μᾶς δίνεται αὐτὸ ποὺ ζητᾶμε· καὶ παίρνουμε τὸ δῶρο, καὶ ὀρμᾶμε στὴ ζωὴ μὲ τὸ δῶρο στὰ χέρια, ὀρμᾶμε στὴ ζωὴ ἐπειδὴ μᾶς εἶναι ἀρκετὸ ποὺ ἐκπληρώθηκε ἡ

προσευχή μας. Πόσο σπάνια έπιστρέφουμε, αφήνοντας τὸ δῶρο μας γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε ἀργότερα, ἀλλὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ στραφοῦμε στὸ Θεὸ καὶ νὰ τοῦ ποῦμε: Τί θαῦμα! Ποιὰ εἶναι ἡ ἀγάπη Σου! Πόσο σπουδαία, πόσο σπλαχνικά, πόσο ταπεινά- ἀνταποκρίθηκες στὴν προσευχή μου...

Ἀπὸ τοὺς δέκα ἀνθρώπους ὁ ἓνας επέστρεψε στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό: πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς ἦλθαν ἀμέσως, πρὶν ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴ δωρεά, γιὰ νὰ στραφοῦν στὸν Θεὸ μὲ ἓνα χαμόγελο, ὅπως στρέφεται ἓνα παιδί καὶ λέει «Εὐχαριστῶ!», ἀκόμα καὶ μ' ἓνα χαμόγελο, χωρὶς λόγια, πρὶν ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ αὐτὸ πού τοῦ δόθηκε. Καὶ χάνουμε τόσα πολλὰ ὅταν δὲν εἴμαστε εὐγνώμονες· ἐπειδὴ ἂν μαθαίναμε νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες στὰ ἐμφανῆ δῶρα τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀνακαλύπταμε σταδιακὰ ὅτι μπορούμε νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες σὲ πολὺ περισσότερα, γιὰ ὅλα τὰ πράγματα πού ἡ Θεία Πρόνοια φέρνει στὸ δρόμο μας: ὄχι μόνο τὰ πράγματα πού μᾶς χαροποιοῦν, ὄχι μόνο τὰ θαύματα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τὶς προκλήσεις τῆς ζωῆς, τὰ πράγματα πού ἀπαιτοῦν ἀπὸ ἐμᾶς κουράγιο, μεγαλεῖο, εὐγένεια, τὰ πράγματα πού φοβόμαστε. Καὶ πόσο συχνὰ θὰ μπορούσαμε νὰ ξεπεράσουμε τὴν ματαιοδοξία μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη πού θὰ νοιώθαμε! Ἐπειδὴ ματαιοδοξία σημαίνει νὰ κοιτάζουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ σκεφτόμαστε: πόσο ὑπέροχοι εἴμαστε, ξεχνώντας ὅτι αὐτὸ πού εἴμαστε, ὅλα ὅσα ἔχουμε εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Ἄν μοναχά, κάθε φορά πού ἔχουμε πεῖ, πού ἔχουμε κάνει τὸ σωστό, κάθε φορά πού εἴμαστε ἄξιοι τῆς ποιότητας, τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς εὐγένειας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπίσης τοῦ ὀνόματος τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ – ἂν κάθε στιγμή στρεφόμασταν στὸν Θεὸ καὶ Τοῦ λέγαμε, «Ναί!

Πόσο υπέροχα είναι τὰ λόγια πού εἶπα, πόσο καλή είναι ἡ πράξη πού ἔκανα –καί τὰ πάντα ἦταν ἀπό Ἑσένα: Ἑσύ μοῦ ἔδωσες τήν εὐκαιρία, Κύριε! Ἦμουν σέ θέση νά ἀντιληφθῶ τήν ἀνάγκη ἐπειδὴ Ἑσύ ψιθύρισες στήν καρδιά μου: Κοίταξε!... Θά μπορούσα νά καταλάβω γιατί ὁ νοῦς μου θά φωτιζόταν ἀπό τὸ Εὐαγγέλιο! Ἡ καρδιά μου ἀνταποκρίθηκε ἐπειδὴ τήν ἄγγιξες Ἑσύ, καί ἡ πέτρινη καρδιά πού κουβαλῶ στὸ στήθος τὶς περισσότερες φορές, ἔγινε μία καρδιά ἀπὸ σάρκα γεμάτη συμπόνια καὶ κατανόηση! Καί μοῦ ἔδωσες τὰ μέσα γιὰ νά συναντῶ τήν ἀνάγκη, καί τήν χαρὰ νά τήν συναντῶ!...

Ἄν θά μπορούσαμε νά ἀνταποκριθοῦμε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο στὸ κάθε τι, θά ἀνακαλύπταμε ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ μία πράξη λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἄς μελετήσουμε τὸ θέμα αὐτό, πλησιάζουμε τὴν ἡμέρα πού ἡ καρδιά μας θά πρέπει νά φλέγεται ἀπὸ εὐγνωμοσύνη: ὁ Θεὸς μᾶς ἀγάπησε τόσο πολὺ ὥστε νά γίνει ἓνας ἀπὸ ἐμᾶς· ἂν καὶ ἤμασταν ξένοι, συχνὰ ἐχθρικοὶ ἀπέναντί Του, ἦρθε καὶ ἔδωσε τὴ ζωὴ Του γιὰ νά μπορέσουμε νά ζήσουμε!... Πρέπει νά προετοιμαστοῦμε: ἡ χαρὰ, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἡ πίστη, ἡ εἰλικρίνεια πρὸς τὸν Θεὸ δὲν ἔρχονται ξαφνικά· πρέπει νά ἐτοιμαστοῦμε γι' αὐτό. Ἄς σκεφτοῦμε τί πρόκειται νά συμβεῖ· αὐτὸ πού συνέβη σχεδὸν πρὶν 2000 χρόνια πού θά θυμόμαστε σὰν ἓνα πραγματικὸ γεγονὸς· καὶ νά ἐτοιμαστοῦμε, μὲ καρδιά καλλιεργημένη, βαθιὰ χαραγμένη ἀπὸ πίστη, ἀπὸ σκέψη, ἔχοντας μελετήσει προσεχτικὰ ὅλη μας τὴ ζωὴ, ἔτοιμοι νά δεχτοῦμε τὸν Κύριο στήν καρδιά μας μὲ ἀπλότητα καὶ ἀγνόητα, ὅπως ἓνας βοσκὸς, ἢ σὰν τοὺς Σοφοὺς Μάγους μέσα ἀπὸ τὴν βαθιὰ κατανόηση πού προσφέρει ἡ σοφία. Ἀμήν!